

NOVENA i FESTA de la MARE de DÉU del CARME

FETS i ACTITUDS de MARIA

del 7 al 16 de juliol de 2021

Parròquia Mare de Déu del Carme, de Lleida

Maria guardava i meditava aquestes coses
en el seu cor. (Ev. De Lluc)

Maria, dona de la salvació,
guarda'ns dins del teu cor (Papa Francesc)

Dia 7.- El sí de Maria, a Déu i a la humanitat

El gran esdeveniment que va ocórrer a Natzaret, quan Déu va sorprendre a Maria i la va convidar a formar part de la seva història d'amor, és que Maria va creure... es va animar a confiar en les promeses de Déu: "Heus aquí l'esclava del Senyor; que es compleixi en mi la teva paraula" (Lc 1, 38).

Crida l'atenció la força del seu "sí". Expressa la seva total disponibilitat: una dona de la nostra raça participa en el projecte de l'Encarnació del Verb donant "el seu consentiment actiu i responsable". *La resposta de Maria manifesta un desig ben viu. Com si digués: "Jo també desitjo, amb tot el meu ser, això que Déu desitja; que es realitzi aviat el que ell vol". No va ser una acceptació passiva o resignada.

Maria va dir "amén!" -paraula hebrea, l'arrel de la qual significa solidesa, certesa, paraula ferma, estable i vinculant-. La seva traducció exacta seria: "Així és i que així sigui". Indica fe i obediència al mateix temps...

➔ A primera vista, el sí de Maria pot semblar un acte de fe fàcil i fins i tot obvi... Convertir-se en mare del Messies era el que cada nena hebrea somiava ser! Però la veritable fe no és mai un privilegi o un honor; al contrari, sempre demana arriscar i morir una mica [Simeó, ben aviat, li ho anunciarà dient-li que una espasa li traspasarà l'ànima (cfr Lc 2, 35).]

➔ Nosaltres parlem molt ara de ser subjectes actius... ("Cal mullar-se en favor dels altres...") Entre cristians es parla del "risc de la fe"... i per a Maria es tractava d'un risc real! Maria coneixia molt bé el que estava escrit en el llibre de la Llei, és a dir, que si la donzella, en el moment de les noces, no es trobés en estat de virginitat, havia de sortir a l'entrada de la casa del pare i ser lapidada per la gent del lloc (cfr Dt 22, 20ss.). Però, fins i tot en el pla simplement humà, Maria es troba en una solitud total. A qui pot explicar el que li ha passat? Qui la creurà quan digui que el nen que porta en el seu si és

“obra de l'Esperit Sant”? Això no ha ocorregut mai abans i no ocorrerà mai després.

→I, tanmateix, Maria ha cregut de seguida; es va comprometre a l'instant. No va ser un “sí” com dient: “bé, provarem de veure què passa; el temps dirà si aquesta estranya promesa és veritable”... Això és el que qualsevol hauria dit, parant esment al sentit comú i a la raó. Maria no; Maria va creure. Va ser un “sí” de qui vol comprometre's, de qui vol apostar-ho tot, sense més seguretat que la certesa de saber que era portadora d'una promesa...

Sens dubte María tenia una missió difícil, però les dificultats no eren una raó per a dir “no”. De segur que tindria complicacions. No ho tenia tot clar o assegurat per endavant. Maria no va comprar cap pòlissa d'assegurança de vida! Però Maria s'ho va jugar tot donant-li confiança al Senyor. El seu “sí” i les ganes de servir van ser més fortes que els dubtes i les dificultats.

El concili Vaticà II ens ha fet un favor fent-nos veure que Maria ha recorregut el camí de la fe, ha “progressat” en la fe, és a dir, ha crescut fins a l'acte suprem de fe que va fer al peu de la creu. I això la fa ser “del tot diferent d'una dona passivament remisa o de religiositat alienant, més bé va ser una dona que no va dubtar a proclamar que Déu reivindica els drets dels humils i dels oprimits i derroca dels seus trons als poderosos del món (cfr Lc 1, 51-53)”

→Per això, el seu “sí” fa ressò i es multiplica de generació en generació, com ella mateix canta al Magnificat.

Cal dir “sí” com Maria i ser instruments per a construir, avui dia, comunitats eclesials capaces d'evangelitzar, de paraula i d'obra, teixint relacions cada cop més fraternals. Amb Maria continuem dient “sí” al somni que Déu d'una humanitat nova.

Bisbe Joan Piris, Emèrit

Dia 8.- Maria, serventa de déu i de la cosina Elisabeth

Contemplem avui a Maria, servidora del Senyor que porta la Bona Nova del Messies a la casa d'Elisabeth.

- Maria és serventa del Senyor, així es defineix ella mateixa; seguidora i deixeble de Jesús. En efecte:

“Faci's en mi la teva paraula”, dirà com a pla personal de vida. Fa seva aquella expressió de Jesús: “El meu menjar és fer la voluntat del meu Pare”.

Per això podrà dir als altres “Feu el que Ell us digui”, aconsellarà els servents de la casa d'aquells nuvis als que començà a faltar el vi. D'aquesta forma mostra que ser servidor de Déu implica servir Déu als altres com Jesús digué: “No el que diu Senyor, Senyor, sinó aquell que compleix la voluntat del Pare”.

Maria, integrant en la seva manera de viure la vida i l'acció de Jesús esdevé la primera seguidora seva, el seu deixeble estimat, la seva serventa lliure.

D'aquesta forma ella omple de Déu la seva vida, està plena de Déu, l'encarna en les seves accions. Per la seva manera habitual de posar-se en el món i en la vida, en la casa i en el carrer, gràcies a que l'Esperit de Déu que acull en el seu cor, Esperit de vida i de gràcia, omple tota la seva realitat personal y de relació amb els altres amb allò que el Senyor vol per al nostre bé. En conseqüència, per l'acció de Déu al que deixa que regni en la seva vida, és plena de gràcia. Ho proclama la mateixa Elisabeth i ho ensenya l'Església quan diu: “Déu vos salve, Maria, plena sou de gràcia, el senyor és amb tu”.

Perquè Maria ha deixat que la gràcia de Déu regeixi la seva existència, és benaurada. Sa cosina Elisabeth ho confessa amb alegria: “Benaurada tu que has cregut”, que t'has fiat de Déu, que l'has deixat regnar en el teu cor. Ho reconeix Maria mateixa en

respondre: “Ha mirat la petitesa de la seva serventa”, és Ell que viu en mi, com el mateix Sant Pau declara.

I, perquè Déu és el projecte vital que ha assumit Maria, Déu l’ha reconegut com a filla eminent i és model de seguiment de Jesús, model de vida per al cristià. El mateix St. Joan ho ensenya quan diu: “I a aquells que el varen acollir els va fer fills seus”. Ella se sent plena de joia perquè se sent estimada per Déu d’aquesta manera: “L’amor que té al qui creuen en Ell s’estén de generació en generació”.

Maria, serventa del Senyor, és, doncs, referent per a la nostra vida de cristians: Humilitat, senzillesa de cor, seguiment de Jesús, confiança apassionada en Déu en les mans de qui posa la seva vida constitueixen l’estil de vida de fe de Maria. Un estil de vida que ha configurat de manera plena la dona, Maria, seva, que ha teixit reeixidament la seva forma de viure, que ha sostingut l’alegria de ser ella mateixa.

- I Maria, perquè és així portadora de Déu, és servidora de vida als altres. En donar-se a sí mateixa en allò que diu i fa dona també el que la configura, dona la gràcia amb la que Déu la omple. Per això Elisabeth pot dir: “ En veure’t, el meu fill ha saltat ple de goig dintre del meu ventre”.

I és que Maria ha portat pau a Elisabet, nerviosa davant la gestació de Joan en edat ja avançada. Ella li ha dut seguretat i confiança de que tot el que succeeix és motiu de gratitud perquè “Déu ha mirat la petitesa i l’ha exalçat”. No sentim també nosaltres un gran goig quan després de trobar-nos amb algú notem que aquella relació ens ha deixat plens de pau, d’esperança, de serenor i de joia?

“Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? preguntarà Elisabeth perquè la presència d’aquella que és la serventa del Senyor ha obert els seus ulls amb una mirada més enllà de les circumstàncies immediates. Elisabet ja no solament veu en Maria a la seva cosina sinó a la que és Mare del Messies. I és que la casa de Zacaries ha contemplat el que prega el salmista: “L’amor del nostre Déu ens visita per il·luminar la nostra mirada i guiar els nostres passos per camins de pau”.

Quan el servei, la comunicació, l'ofrena del temps i de les coses es realitza per un cor ple de Déu, l'acte de servei, com el de Maria a sa cosina, és una expressió de l'amor de Déu.

Com Maria va alimentar aquesta manera de viure? En primer lloc escoltant la Paraula de Déu a través de l'escolta en el silenci i la pregària i posant-la en pràctica a través dels servei a la casa d'Elisabeth. Paraula que "meditava, guardant totes aquelles coses en el seu cor". En segon lloc deixant ressonar en el seu cor aquesta Paraula en el silenci de la pregària. Confessa que "és el senyor qui ha fet meravelles en el seu cor". És en aquesta pregària on descobreix el compromís, el servei, el voluntariat que pot realitzar amb sa cosina.

La paraula de Déu que hem escoltant avui ens ofereix, per tant, un testimoni preclar i fiter de la manera de posar-nos en el món com a deixebles de Jesús, de la fidelitat a Déu. Escolta activa de la Paraula, pau de cor, alegria en la relació interpersonal, servicialitat com a estil habitual de vida, contemplació serena i confiada, testimoni d'esperança, senzillesa i humilitat de cor és el llegat que ens deixa per a nosaltres avui la vida de Maria. Aquesta fidel seguidora de Jesús a qui venerem els cristians i invoquem avui sota l'advocació del Carme.

Mn. Lluís Sallán

Dia 9.- Maria irradia humilitat, magnanimitat i felicitat

Què bonic és parlar de Maria. La novena del Carme n'és una ocasió preciosa

Se'm demana avui parlar de tres aspectes, tres virtuts de Maria.

La humilitat de Maria

Maria s'estranya de que un àngel la visiti. És una noieta de poble. I més s'estranya de les paraules que l'àngel li diu: "Déu te guard, Maria, plena de gràcia".

Maria, humil i senzilla, escolta, L'àngel dirà coses meravelloses del fill que Déu li proposa que tingui: Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi... Ja no es pot una cosa més gran.

Maria, senzilla, noble, prudent... pregunta: Com pot ser això, jo he promès virginitat.

L'àngel li aclareix el pla de Déu. I Maria –ho ha fet sempre- diu Sí a Déu. La humilitat i senzillesa de Maria ens ha portat la salvació.

Però seguim Maria, la noieta humil de Natzareth. L'àngel li ha parlat de la seva cosina, ja molt gran, que està a punt de tenir un fill. Maria pensa: Jo la puc ajudar. I anirà corrent a la muntanya a ajudar a Elisabeth. I... seguim admirant la humilitat de Maria. Quan Elisabeth sent que la veu de Maria ha provocat en el seu si un salt de goig del seu fill, dirà grandeses de Maria: "Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de joia dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!

La resposta de Maria és d'una humilitat senzilla i extraordinària. Recordem: "Perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa..... des d'ara tots els pobles em diran benaurada".

Germans i germanes, la persona humil, com Maria, no nega mai els dons que Déu li ha fet, però sap i ho proclama que és Déu qui ho ha fet. Maria, humil però no encongida, és conscient de les meravelles que Déu fa en ella, per a ella i a través d'ella, i celebra exultant de joia les meravelles de Déu. Ell n'és l'autor.

En els humils i senzills Déu s'hi troba molt a gust. I obra sempre meravelles. Així ho féu en Maria. El Magnificat ens revela el valor de la nostra petitesa. És un cant que tot cristià ha de fer seu. Maria ens està dient que Déu té ganes de fer meravelles amb cada un de nosaltres. Només cal que ens posem al nostre lloc: la petitesa.

2. Se'm demana que parli també de **la magnanimitat de Maria**, de la seva grandesa d'ànima. Realment Déu va fer coses grans en Maria, més que en cap altra persona humana. Ella mateixa ho proclama: "...perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa, Déu ha obra en mi coses grans"... (i segueix lloant Déu)

Aquesta grandesa d'ànima de Maria es veurà després en tots els moments de la seva vida: Serà la dona fidel sempre a Josep. Obedient a Josep. Juntament amb Josep encaixarà, sense protesta, les més grans dificultats de la vida: el naixement de Jesús en una cova d'animals, la fugida a Egipte, la pobresa. Davant qualsevol problema, ens imaginem a Maria dient al seu espòs: No tinguem por, Josep. Déu estarà sempre amb nosaltres. Seguim endavant.

En qualsevol moment, i en va passar de molt terribles (pensem en la passió de Jesús) Maria estarà dreta al peu de la creu, disposada a tot. Mai, en cap moment, va dir un NO a Déu. Aquí està la grandesa d'ànim de Maria. I, al temps, com abans dèiem, la seva humilitat. Maria no es vantava de la seva grandesa, gairebé ni se n'adonava...

Se'm demana parlar també de **la felicitat de Maria**. Però, d'una dona que va patir fins a veure el seu Fill morint a la creu, es pot dir que va ser feliç? D'una dona que va patir la persecució d'Herodes, que va haver de fugir a Egipte i va viure tants i tants moments de dolor... es pot dir que va ser feliç?

Germans i germanes. Maria va ser feliç, molt feliç, sempre i en tot. La felicitat autèntica de Maria estava en sentir-se estimada, molt estimada de Déu. Consistia en acceptar sempre la voluntat de Déu: en les circumstàncies del naixement de Jesús, en la vida oculta i difícil de Natzaret, en la pèrdua de Jesús en el temple, també en el goig de la vida familiar, també en assabentar-se de les maquinacions dels fariseus... i fins a veure el seu Fill mort a la creu.

Diuen que l'home més feliç de la història és Jesús, clavat a la creu. Estava realitzant plenament la voluntat del Pare i aconseguint així la salvació del món. Jesús va expirar dient aquesta paraula: "To ho he complert". Maria, al peu de la creu, participava plenament d'aquests sentiments i actitud de Jesús. Maria estava "infantant" la salvació del món.

Potser nosaltres no ho entenem; però la felicitat autèntica, la que dura sempre, la que no es perd mai, la felicitat mes profunda... està en fer sempre i en tot la voluntat de Déu. N' aprendrem? Que la dona més feliç de la història, Maria, ens ho ensenyi.

Mn. Joan Ramon Ezquerra

Dia 10.- Maria ens dona Jesús, fa sentir Déu prop nostre

Introducció.

La celebració d'aquesta festa de la Mare de Déu del Carme, ens motiva a fer unes reflexions sobre el paper de Maria, com a mare, i del fill, nascut del seu si.

Reflexions que emparades amb el suport que la litúrgia posa a les nostres celebracions, ens condueixen i ens guanyen en l'amor ofert i correspost, fins al punt de que la figura de Maria, la mare, i la de Jesús, el fill, queden reforçades i afermades en la nostra fe, i fan Déu proper.

D'entrada, aquest reforçament de mare i fill, em fa recordar la següent anècdota, d'aquella mare que acabava d'acomiar el seu fill al peu mateix de l'autocar que el portava al Seminari. Tot acomiadant-se del seu fill, sent el següent comentari: si, ja et pots acomiar del fill, que ja no el veuràs més. Menystenint així la condició d'aquella mare i alhora del fill també, que el donava i posava a disposició i servei de l'Església.

Passaren uns quants anys, i aquell es ordenat prevere. I hi són a la primera missa la mare...i aquella dona del comentari, que en veure i sentir el que acaba de sentir... s'apropa a la mare i al fill sacerdot, i els felicita. Quedant així reforçada la condició de la mare i la del fill, que ella havia donat al servei de l'Església.

Tot això ve a to d'aquesta festa dedicada a la mare de Déu del Carme. L'art, amb tota la seva bellesa expressiva, presenta en totes les seves modalitats la figura de Maria i el seu Fill, a la falda o braços de mare, ambdós inseparables. Fidel reflex i còpia del text que ens brinda l'evangelista sant Lluc en l'anunciació a Maria, i el naixement del Jesús, l'Emmanuel...

La festa de l'anunciació feia segles que posava l'accent en la Verge Maria, saludada gentilment per l'arcàngel Gabriel i convertida en Mare de Déu, temple sant i sagrari, per obra de l'Esperit Sant.

Escena aquesta i primer pas d'aquella rèplica que Déu fa al drama del primer pecat de l'home, distanciat de Déu, i que té de protagonista una dona concebuda sens pecat: pura i immaculada. "Recirculació", en deia sant Ireneu al segle II, segons la qual Déu ha salvat el món amb els mateixos mitjans que el van perdre: un home, una dona, un arbre. A l'home Adam es contraposa Crist: a Eva, Maria, a l'arbre del Paradís, l'arbre de la Creu. La contraposició de fons està en l'actitud totalment oposada dels dos Adams. El primer ocasiona la ruïna juntament amb Eva per la desobediència; el segon, redreça el món i l'enlaira fins al Pare, amb l'obediència, a la qual s'adhereix anticipadament l'obediència de Maria amb el seu "sí", en l'anunciació.

"Aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat". Són paraules que expressen l'actitud essencial de Jesús en entrar en aquest món, unint els dos extrems en l'amor: la màxima llibertat amb la màxima submissió a la voluntat del Pare. Tota la vida de Jesús, des del moment de la seva encarnació fins a la mort, es bellugarà amb la mateixa actitud filial, reconeguda pel centurió: "Veritablement, aquest home, era el Fill de Déu" - i de Maria, hem d'afegir -, la seva mare natural, allí dempeus davant la Creu. Confessió que reforça la maternitat de Maria i la del fill que ens és donat.

L' evangelista Mateu ens diu que "Jesús, el Messies, vingué al món d'aquesta manera; Maria, la seva esposa i mare, promesa amb Josep...", presentant així els pares humans: Josep el seu pare legal i Maria, la seva mare virginal. En efecte, Maria va portar Jesús dintre seu si durant nou mesos i en el seu cor ja sempre. Ni tan sols quan Jesús va morir i se'n anà a la casa del Pare es va trencar la unió de cors. Per això Maria està vinculada a la nostra salvació: Mare i fill, inseparables.

Curiosament el nom escollit i indicat per l'àngel, no és endebades: s'anomenarà Jesús, Déu salva, i Emmanuel, Déu-és-amb-nosaltres.- Aquest és el gran regal que ens ha arribat a través de Maria: un fill que és Déu amb nosaltres. No un Déu llunyà, sinó fent camí al costat nostre.

I és el Nadal, el moment culminant en què Maria, la Mare de l'Infant, ens dona Jesús i ens fa sentir Déu a prop nostre, preparant el moment en que el seu Fill donarà Maria, en el Calvari. L'Infant

nascut i donat a conèixer: el portal de Betlem, la menjadora, Maria i Josep, punt de trobada i signe identificatiu: "trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora... trobareu Maria i Josep amb el nen posat en una menjadora. Escenari ben humà a través del qual Maria ens fa sentir Déu proper. Un Déu fet nen a la falda de la seva Mare, una Mare que ha posat en bolquers a Déu... un Déu que ha volgut portar bolquers. Tota una obra del més pur humanisme diví. I a la vegada, d'una visió positiva de la dignitat- impensable i inamissible de tota persona humana, on apareix l'obra creadora i recreadora d'un Déu que ens ha creat a semblança seva i ens ha fet tots fills i germans, gràcies al "sí" de la Mare i inserits al cep que és Crist pel baptisme.

Finalment, no voldria passar de llarg unes escenes de l'evangeli que enalteixen Jesús i Maria i enforteixen la nostra fe:

1) la d'aquella dona que, contemplant Jesús, alça la veu entre la gent i exclama: "Sortoses les entranyes que et van dur i els pits que et van alletar"(Llc.11,27).

2) La visita de la Mare i germans, que el volien veure i la resposta de Jesús: "La meva Mare i germans són els qui escolten la meva paraula i la compleixen"... paraules que enalteixen sobre tot a Maria, que és la primera a escoltar i fer el que ha escoltat.

3) L'escena de Marta i Maria, a casa de Llätzer. Maria asseguda als peus de Jesús es converteix en una mena d'icona de la Verge Maria, sempre a l'escolta i aguait de la Paraula de Déu, que després guardava en el seu cor i meditava. Actitud contemplativa i orant, que ens convida i crida a tots nosaltres a viure plenament aquesta festa tan nostra i arrelada de la Mare de Déu del Carne.

Mn. Carles Martí

Día 11.- María, Mare de l'amor més gran

Estoy como los niños de la escuela cuando entran en el primer día: ¿y yo que digo? Bueno, en primer lugar, ¿cómo están vuestras familias, bien, vuestros hijos, nietos, todo bien? Bueno me alegra mucho y pongámoslos en la presencia del señor.

Queridos hermanos y hermanas: en primer lugar, debemos darle gracias a Dios por este momento que él nos regala, por este encuentro que nos está llenando de alegría, de gozo, al encontrarnos en la casa de él cómo lo hizo Jesús. Bendito sea, bendito sea el Padre, bendito sea aquel que nos ama, bendito sea Dios que escogió a María como la madre del Salvador.

Nosotros como cristianos, como católicos, llevamos siempre ese estandarte que es María. Cada uno tenemos experiencias de lo que la Virgen María ha realizado en cada uno de nosotros. Si nosotros vamos siguiendo desde ese momento en que María, siendo una joven, es visitada por el Ángel, que le dice “serás tú la madre del Salvador”, y María empieza a temblar, empieza a... a tragarse las palabras, porque tenía temor, y María dice sí, da ese sí generoso, desde ese mismo momento y toda la vida. Luego cuando tiene a Jesús, que lo tuvo allá en ese pesebre, en esa pesebrera, en esa cueva, esa madre que en el fondo de su corazón sufría, porque su hijo no podía tener una cuna, no podía tener una casa digna para nacer. Con el transcurso de los años ella empieza a ver ese hijo crecer, y a crecer en sabiduría, a crecer en el amor de Dios. Pero en la medida en que iba creciendo iba también teniendo muchos enemigos y María callada, callada, sí, hasta llegar a la Cruz. En silencio lleva en su corazón todos los sufrimientos de ese Hijo.

Hoy miremos lo admirable que es María, lo que significa para nosotros María, esa madre del silencio, esa madre del sí generoso, esa madre que supo sufrir, esa madre que, aunque le doliera el alma, aunque tuviera el alma destrozada, sonreía y amaba a los demás.

Y yo les pregunto: ¿será que hoy en día hay Marías? ¿hay Marías, existen Marías? Pues sí. Todas aquellas madres que desean tener sus hijos y quedan en embarazo, pero que cuando van al médico le

dice el médico: mujer es mejor que abortes, porque tu hijo viene con una tara, tu hijo viene con una discapacidad, tu hijo viene enfermo; y esta mujer que tiene esa Cruz, esa espada clavada en el pecho por el dolor, por pensar que ese hijo viene mal, ella dice “que se haga también la voluntad de Dios” y no aborto; y esa mujer que tiene en su casa a sus hijos drogadictos, a sus hijos alcohólicos, a ese esposo que diariamente la está maltratando, que la está violando, a esa mujer que se la obliga a abortar, ahí está precisamente María, María que le está diciendo a cada una de estas mujeres: “levántate, confía, sé generosa ánimo”.

Y no solamente el sufrimiento es para las madres cuando ven a estos hijos o las hijas por mal camino, sino que les toca aguantarse a sí mismas, callarse para sus adentros, y muchas veces se vuelven a teparle a los hijos, para que los padres no se den cuenta, para que la sociedad no se dé cuenta. Pero, sabremos nosotros que el dolor de una madre es demasiado grande, y eso lo sabe cada una de vosotras madres que han sido portadoras en su vientre de sus hijos.

Hoy también muchas mujeres, muchas esposas están sufriendo por la muerte de sus hijos, o de sus esposos, o de un hermano, o de un familiar a causa de la pandemia... mujeres que tienen que llorar en silencio. Pues María hizo todo el recorrido del calvario acompañando a su Hijo, entregándolo con la esperanza de que ella entregaba la vida de su hijo para que muriera y volviera a dar vida, y vida en abundancia. Por eso vosotras, madres de familia: no decaigáis, no tiremos la toalla al suelo. Todo lo contrario, sigan, sigan confiando plenamente en ese amor generoso de la Virgen María, en esos brazos de Jesús, que es el que todo lo sabe, el que todo lo espera. Que cada día nuestro corazón se llene de más amor hacia la Virgen María, a esa madre que, sin importar las críticas, que sin importar lo que ella iba a padecer, supo decirle al señor: acepto.

Que María santísima nos llene de mucha bendición y nos ayude a vivir en el amor. Veo aquí unas jóvenes que apenas están comenzando la vida ¿cierto? Apenas están comenzando, comenzando la vida. Qué bonito que se lean sobre la Virgen María, que lean la infancia de María, que lean lo del anuncio del Ángel, y que se hagan respetar como lo hizo María. Que sean muy dignas mujeres. ¿Estamos de acuerdo?

Mn. Luis Antonio Aguirre

Dia 12.- Maria, quan no comprèn, però creu i estima

La pàgina de l'evangeli d'avui és única: Jesús, que fa patir a qui més estima... als qui més l'estimen, Maria i Josep. I no és poc el sofriment que els causa, i no ho fa per descuit, sinó sabent que patiran pel seu comportament. I per si fos poc el l'angoixa i dolor que els ha causat quedant-se al temple, encara cal afegir la resposta a la seva Mare quan li pregunta: *Per què ho has fet?* Jesús, aquell fill sempre tan obedient, ara, per tota explicació els fa una mena de reprensió: *"Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?"*. És a dir, són ells els qui no s'han comportat com cal: no l'havien d'haver buscat, i havien de saber que ell estava on havia d'estar, a la casa del seu Pare. Francament, Josep i Maria no podien comprendre, i l'evangelista Lluc ho diu obertament: *"Però ells no compregueren aquesta resposta"*.

Josep i Maria no compregueren. L'evangeli d'avui és un mirall en que es reflecteixen les situacions de convivència familiar en que, tot i estimant-nos, no ens comprenem, i ens fem patir. Prescindint dels sofriments causats per mals comportaments, hi ha sofriments causats amb molt bona intenció, però amb poc encert; més encara, hi ha sofriments deguts a comportaments bons i rectes de veritat, semblants al comportament de Jesús, que tant va fer patir Maria i Josep. Posem exemples.

Hi ha comportaments ben intencionats i poc encertats, que fan patir. Alguns pares diuen: hem estat massa rigorosos amb els fills i ara rebutgen obeir; o bé: hem estat massa complaents i ara ens fa responsables dels seus fracassos... No hem entès el que de veritat necessitaven, i ara ho patim tots, ells i nosaltres.

Però, els patiments més forts són els causats per un comportament recte, bo, excel·lent. Una noia va sentir i seguir la vocació missionera, malgrat l'oposició dels pares, que mai van acceptar la seva decisió; un noi se sentia cridat a ser metge, en lloc de continuar el negoci del pare, que no podia comprendre. Són moltes les vegades en què no ens comprenem.

Què podem fer en les moltes ocasions en que no ens comprenem? Què fa Maria quan no comprèn la resposta de Jesús?

Primer de tot no insisteix. No fa més preguntes ni demana més explicacions, no força, respecta la llibertat.

Maria espera... Amb paciència... ens hem de saber donar temps... la digestió dels problemes de convivència sol ser lenta...

Maria reflexiona. El temps sol no arregla les coses, cal esperar activament. Maria ho fa guardant totes aquestes coses que medita en el seu cor. Maria té l'oïda i els ulls del cor ben oberts per a descobrir el que Déu li vulgui dir a través del comportament tan estrany del seu Fill... sap que Déu parlarà i es farà llum.

Maria espera activament també confiant. I això en la família, és tan bonic! Pot ser que un fill o filla senti que els pares no el comprenen, però si veu que confien en ell/ella, ja en té prou... també aquest fill o filla sabrà esperar i confiar... Si alguna cosa ens hem de donar en la família és confiança... de que podrem superar les diferències i tensions... de que podrem superar-nos nosaltres mateixos... A Natzaret, la confiança era l'aire que es respirava.

I, com ho fa, Maria, això de confiar? Passant per damunt del que no es comprèn i anant a les coses que són certes... No comprèn el comportament de Jesús, però llegeix en el fons del seu cor: Jesús és sincer i recte, es bo, els estima... Maria aixeca la mirada, fixa els ulls en Déu Pare i confia... Déu li ha donat aquell Fill i li ha confiat la missió de Mare, Déu és provident i l'ajudarà, sap que Déu treballa en el cor de Jesús, en el cor de Josep i en el propi cor... La certesa dissipa tots els núvols.

Sobre tot, Maria estima. L'amor tot ho lliga i perfecciona. En realitat, la llista d'actituds que hem donat son expressions de l'amor, perquè l'amor és pacient, és sincer, confia sempre, tot ho suporta, tot ho espera.

Però això... resulta? dona fruit? "El noi creixia", diu l'evangeli... i interiorment Josep i Maria creixen també. A la llar de Nazaret el foc de l'amor és cada dia més dolç i més intens. Tots creixen forts, i és que tots tres "s'alimenten bé", amb aquell aliment indicat per Jesús

quan va dir: "el meu aliment es fer la voluntat del Pare". Quan deia això ens estava revelant un secret: a la casa de Natzaret, Maria, Josep i Jesús tenien aquest mateix aliment. La voluntat del Pare era el plat de cada dia, sempre el mateix i sempre amb mil sabors diferents, que els feia forts en l'amor, units fins a ser un sol cor i una sola ànima. Com n'és, de feliç, una família en la que es fa la voluntat del Pare.

Com Maria, quan no arribem a comprendre'ns, fem més fort l'amor, alimentem la confiança. I veurem que Déu Pare i l'Esperit Sant ens porten, per camins que no sempre comprenem, a la plena realització de la nostra vida, a una convivència més autèntica i feliç.

Mn. Jaume Pons

Dia 13.- Maria, amb fe audaç, provoca miracles

Maria esdevé per a tots nosaltres un testimoni de fe i de servei als altres. En el text de les **Noces de Canà**, que acabem d'escoltar trobem un recull de les seves actituds exemplars.

Maria és convidada a unes noces a l'igual que Jesús i els seus deixebles, però la seva presència és un acte d'estar alerta a tot el que l'envolta, el que succeeix al seu voltant. És per això que és capaç d'adonar-se que el vi s'està acabant. Nosaltres podem aprendre d'ella el saber estar als llocs en una actitud de vetlla, atents a les persones i situacions, per tal d'ajudar i donar auxili o posar remei quan la situació ho necessiti. Per tant cal estar sempre en actitud de vetlla en la nostra vida per tal de fer-nos disponibles i posar llum i esperança on sigui necessari.

La segona actitud de Maria que podem destacar d'aquest text, és la seva confiança en Déu. De seguida va a cercar ajuda en Jesús i està convençuda que Ell l'escoltarà i farà el que li demana. En primera instància Jesús es nega, però ella actua com si Jesús hagués dit que sí. Sap que Déu sempre escolta les nostres pregàries i súpliques i que està sempre prompte a socórrer-nos. Maria, en certa manera, obliga a Jesús a fer un miracle. Ella fa possible que el miracle sigui possible amb la seva insistència i confiança. Podem apuntar que en tots els evangelis, només hi ha dos miracles que fa Jesús contra voluntat: el primer el de les Noces de Canà, i el segon la guarició de la dona que patia hemorràgies, quan aquesta li toca el vestit i queda guarida a l'instant.

La tercera actitud de Maria que possibilita el miracle de Canà és que de seguida hi posa mitjans, cerca els criats i els demana que facin cas i obeeixin tot el que Jesús els demani. Nosaltres també som convidats i cridats a obeir la voluntat de Déu en les nostres vides, ho diem cada cop que resem el Pare nostre: "faci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en el cel". Sovint tenim la temptació de voler-ho fer tot sols, sense cercar ajuda, i sovint acabem estimbant-nos, fracassant. Hem d'aprendre a buscar ajuda, a demanar-la, vivim en comunitat, som Església, germans, no anem cadascú per

lliure. El fer present Déu en el món és una tasca de tots, no d'individus.

La darrera actitud de Maria que cal aprendre és la de la humilitat, el de saber-se apartar i deixar de banda el protagonisme. Maria, un cop ha donat l'ordre als criats, s'aparta i deixa fer a Jesús i als criats, i desapareix de l'escena. La seva presència, humil i discreta ha possibilitat el miracle que farà Jesús. Sovint ens agrada el protagonisme, el sortir a la foto, el que ens reconeguim la feina feta i ens donin el copet a l'espatlla i ens felicitin. Maria, desapareix de l'escena i deixa fer, sap que ella no és la protagonista, sinó que ho és Jesús, Déu. Cal que ens recordem un cop i un altre, que nosaltres som mediadors, eines, treballadors de Déu; Ell és el protagonista, el Senyor de tot, i els miracles ens parlem de la seva presència, el seu poder, el seu amor. Un Déu que desitja la nostra alegria, la vida, la plenitud, i per això necessita de mediadors per portar a terme la seva acció i la seva obra: aquest som nosaltres, i cal recordar que el mèrit no és nostre, no és fruit del nostre esforç sinó de l'acció de Déu a través nostre.

De Maria podem aprendre que nosaltres, imitant les seves actituds podem possibilitar que Déu faci miracles. No seran tan espectaculars com convertir aigua en vi, però si tan valuosos, com pot ser el revivre persones que estan tristes, frustrades, que han perdut vida i esperança, in més en la situació que estem vivint amb la pandèmia que es afecta i que tant mal està fent a la interioritat de les persones. Cal tenir les actituds de Maria per poder provocar nous miracles de Déu: estar atents i en vetlla del que passa i dels qui ens envolten i les seves necessitats i situacions, confiar en l'acció i el poder de Déu, cercar companys que ens ajudin, i saber que nosaltres només som instruments en mans de Déu per a que Ell obri meravelles.

Que com Maria demanem i possibilitem l'acció miraculosa de Déu al nostre voltant.

Mn. Víctor Martínez

Dia 14.- Maria, Mare de la nova família de Jesús

Les paraules que acabem d'escoltar a l'evangeli potser es podrien interpretar a primera vista com un cert menyspreu de Jesús envers la seva família (de vegades s'ha entès així). Però evidentment no respon a les paraules del Senyor. Jesús ens diu que, per damunt de la família de carn i sang n'hi ha una altra de molt més important: la família dels qui escolten la paraula de Déu i la posen en pràctica. Fent això formem part de la veritable família de Jesús encara que no siguem la mare ni els seus parents.

Però Jesús diu dues coses: primer, escoltar la Paraula de Deu, escoltar el que ella ens diu; que ens arribi pura, no contaminada pel que pensem o desitgem o pel que diu el nostre món. Hem de preguntar-nos: realment què em diu Jesús? A partir d'aquí hauré d'actuar.

Però no és suficient saber què diu el Senyor sinó que cal posar-ho en pràctica. Altrament la nostra vida de fe, la nostra cristiana es trobarà construïda sobre sorra, la qual cosa vol dir que qualsevol dificultat, qualsevol problema la tombarà. Per això diu Jesús també que no hem de fer com els fariseus que "diuen i no fan". Nosaltres hem de posar en pràctica el que hem escoltat.

I a la primera lectura trobem Maria pregant amb els apòstols, esperant la vinguda de l'Esperit Sant. Maria ens ensenya a pregar que és sobretot escoltar en silenci. Pregat no és parlar molt, sinó fer el buit en el nostre interior perquè ressoni la Paraula de Déu. Com Maria sempre disposada a escoltar la Paraula de Déu i disposada a posar-la en pràctica tot i que sovint serà difícil, potser no l'acabarà d'entendre, però ella la guarda en el seu cor, la va meditant, va disposant el seu esperit per seguir el camí del Senyor. D'aquesta manera Maria és la primera oient de la Paraula i la que més l'ha posada en pràctica. Ella és el gran model per a nosaltres; ella com diuen els sants Pares primer va concebre Jesús en el cor abans de concebre'l en el seu cos. Per això més important que ser la mare biològica de Jesús és ser la primera en ser fidel a la voluntat del Senyor, escoltada en el silenci.

Seguint, doncs, Maria en aquesta doble actitud serem la gran família de Jesús, una família marcada per l'amor, amb Déu com a Pare i Jesús com el germà que ens ensenyar a estimar, i a estimar tothom, sense distincions: tots som igualment germans, tots som fills del mateix Pare que estima tots per igual. Aquesta estimació ens portarà a estar sempre atents a les necessitats dels nostres germans, com Maria a Canà, sempre pendents dels que necessiten.

Demanam-li a Maria que en faci entendre, en primer lloc, la necessitat del silenci interior per a escoltar la Paraula de Déu; i, en segon lloc, que sapiguem posar-la en pràctica com va fer ella. Que sigui ella la nostra mestra. I que d'aquesta manera, imitant la nostra Mare sapiguem viure tots com una veritable família plena d'amor i d'estima envers tots els nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

Dia 15.- Jesús ens dona Maria

És molt comú tancar els programes radiofònics dient: *“siguin feliços!”*. En la vida tots busquem viure millor... I en buscar la felicitat, en realitat, estem buscant Déu. El que passa és que, de vegades, anem buscant i **no sabem molt bé què busquem; *o no trobem el camí; *o anem pel camí equivocat...*

➔ Però Jesús se'ns ha presentat com la solució: *“Jo sóc el camí... Vine i segueix-me”* Essent raonables l'hauríem de seguir...

I és per aquest seguiment que comptem amb un guia expert que ens acompanya: la Verge Maria és per a nosaltres, *la que ens indica el camí i ens acompanya en ell*. Per això, moltes vegades li diem cantant: *“Ven con nosotros al caminar, Santa Maria, ven”*... Perquè, per a nosaltres, Maria és més que una "imatge"... És una persona viva i real amb la que ens relacionem i dialoguem constantment.

Es clar, i tots ho sabem i l'Església ho ensenya amb Sant Pau, que *“un de sol és el nostre mediador: Crist”*. Tanmateix, com deia sant Joan Pau II (cfr “Redemptoris Mater”, 3ª part) gaudir-se en *“la missió maternal de Maria per a nosaltres no enfosqueix ni disminueix de cap manera aquesta mediació única de Crist, més bé serveix per demostrar el seu poder”*. Per això l'Església expressa la seva fe en aquesta veritat invocant a Maria amb un seguit de títols.

➔ El més important és el que Jesús, a la creu, va compartir amb el seu deixeble Joan (que ens representava a tots nosaltres): *“Aquí tens la teva mare”*. Joan *“la va acollir a casa seva”* i ja tots els cristians tenim l'immens goig de tenir la mateixa Mare que Jesús. I com que ella s'ho pren seriosament, cadascú de nosaltres té la feliç experiència de viure acompanyat per l'amor maternal d'aquesta dona excepcional. A l'últim capítol de la revelació, Jesús ens està dient que Maria és la nostra Mare, i ho és de veritat

→ Per a nosaltres, *Maria es un regal molt gran de Déu, un do, una "Gràcia". Maria forma part de aquest gran regal de Déu a la humanitat que és Jesús, aquell que ha vingut no a condemnar sinó a perdonar, aquell que no ha vingut a cridar els justos sinó els pecadors (cfr Mt 9,13), aquell en qui es va encarnar l'amor misericordiós de Déu per cada un dels seus fills. Per això, diem a la Mare de Jesús "Mare de Misericòrdia".*

Als peus de la Creu, Maria ha estat testimoni d'aquest amor misericordiós de Jesús que el porta no solament a perdonar, sinó fins i tot a excusar-nos del pecat: "perdona'ls... no saben el que fan" (cfr Lc 23, 34). Als peus de la Creu, Maria experimenta la riquesa i universalitat de l'amor de Déu, i això dilata el seu cor i la capacita per a abraçar a tot el gènere humà. Jesús ens ha confiat a la seva cura amorosa donant-nos-la per veritable Mare, i ella se'ns lliura com a Mare de tots i de cadascun de nosaltres.

Maria s'ha convertit així en la Mare de la humanitat beneficiada per la Misericòrdia Divina i segueix cuidant de tots nosaltres per a què trobem i no perdem el camí del bé, el camí que porta a la Vida definitiva.

Bisbe Joan Piris, Emèrit

Dia 16.- Missa de la Mare de Déu

La primera lectura ens parla d'Elies, el profeta que està davant Déu.

Els religiosos i les religioses carmelites el tenen com pare de la gran família carmelitana. Qui era? Un gran profeta. Què feia? "estar davant Déu", escoltar-lo, estimar-lo, confiar en ell, complir la seva voluntat. Però, sobre tot, "estar davant Déu". Déu ho era tot, per a ell. I Déu confiava en Elies i li donava poder per a fer coses com la que hem escoltar: fer venir la pluja abundant posant fi a una gran sequera. Només es veu **un núvol petit**, petit, però ell endevina que ha començat a actuar el poder de Déu. "De pressa", diu al rei Acab, que ve un gran xàfec.

Maria està davant Déu, immersa en Déu, plena de Déu.

Llegim avui aquesta lectura perquè en aquell núvol petit, petit, hi descobrim un símbol de la Verge Maria. La gran pluja de la misericòrdia que abasta tot el món és Jesús; la Verge Maria és el núvol que ens ha portat Jesús. Efectivament, **"quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona"**. Sí, la Verge Maria ens ha donat Jesús. I això és més que tots els miracles que va fer Elies. Ella sí que va estar davant de Déu, vivia immersa en la Trinitat, Déu omplia el seu cor.

Maria porta als braços el Déu del cel i ens diu: aquest Déu que s'ha abaixat és el vostre Déu

Contemplem la imatge de Maria, amb el nen als braços. Aquest nen és Déu. Hem d'anar a Maria si volem comprendre qui es Déu. Ens ho ha dit Jesús, i ho acabem d'escoltar: **"aquí tens la teva Mare"**. Jesús, des de la creu, ens envia a Maria. El que veiem és desconcertant, però meravellós, real, és la veritat, és la nostra fe.

Déu sustenta amb el seu poder totes les coses... i ara Maria el porta al braç.

Déu té providència de totes les coses... i ara Maria és providència per a Jesús, que ho espera tot d'ella.

Déu alimenta els ocells del cel i vesteix les flors del camp... i ara Maria el nodreix amb la llet dels seu pits i l'embolcalla amb bolquers.

Maria estava sempre a l'escolta a Déu... i ara Déu és l'infant que escolta la seva paraula.

Maria ha estat sempre serventa obedient a Déu... i ara Déu fet infant l'obeeix dòcilment.

Déu és saviesa infinita... i ara s'ha fet infant i ho ha d'aprendre tot de Maria.

Maria ens ha fet proper el Déu del cel i ens diu: no tingueu por de Déu! Feu-vos com infants i sereu com ell.

Maria està davant Déu quan, com Elies, aixeca la mirada cap al cel, vers el Déu omnipotent, que omple l'univers amb la seva presència; però està davant Déu també quan abaixa i adreça la mirada vers el nadó que té a la falda o al bressol. I ens diu:

No tinguem por de que vingui a exigir el Déu que ve... sense poder... a donar... que té necessitat de nosaltres.

No tinguem por de que vingui a castigar el que ve a salvar...

No tingueu por de fer la seva voluntat... que ell vol fer la nostra... (“¿Què vols que et faci?”; Jesús al cec de Jericó; “Que es faci tal com tu vols”, Jesús a la cananea).

No tinguem por de la duresa de la creu... que ell és la tendresa... i es carregarà la nostra...

No tinguem por de dir-li Pare... amb la tendresa que Jesús infant s'adreçava a Maria i Josep.

A l'Eucaristia, Déu és més que a prop nostre, és dins nostre.

En l'eucaristia estarem davant aquest Déu que s'ha abaixat, i l'adorarem. En la comunió, ja no ens caldrà aixecar ni abaixar els ulls per contemplar-lo, perquè el tindrem dins nostre, totalment nostre, a la nostra disposició... Tant de bo que sapiguem dir amb plena consciència, allò que amb innocència d'infant deia una nena referint-se al títol d'aquell llibret “Mi Jesús”: “M'agrada tant pensar que Jesús és meu!”. Sí, Jesús és meu, és nostre i ens ensenya a ser com ell. Ara, en acabar aquesta celebració de la Mare de Déu del Carme, sortirem feliços pensant que Maria ens dona Jesús, pensant que Jesús és ben nostre, pensant que ell vol que siguem dels nostres germans... estimant-los, servint-los, com Jesús i Maria ho han fet amb nosaltres.

Mn. Jaume Pons

